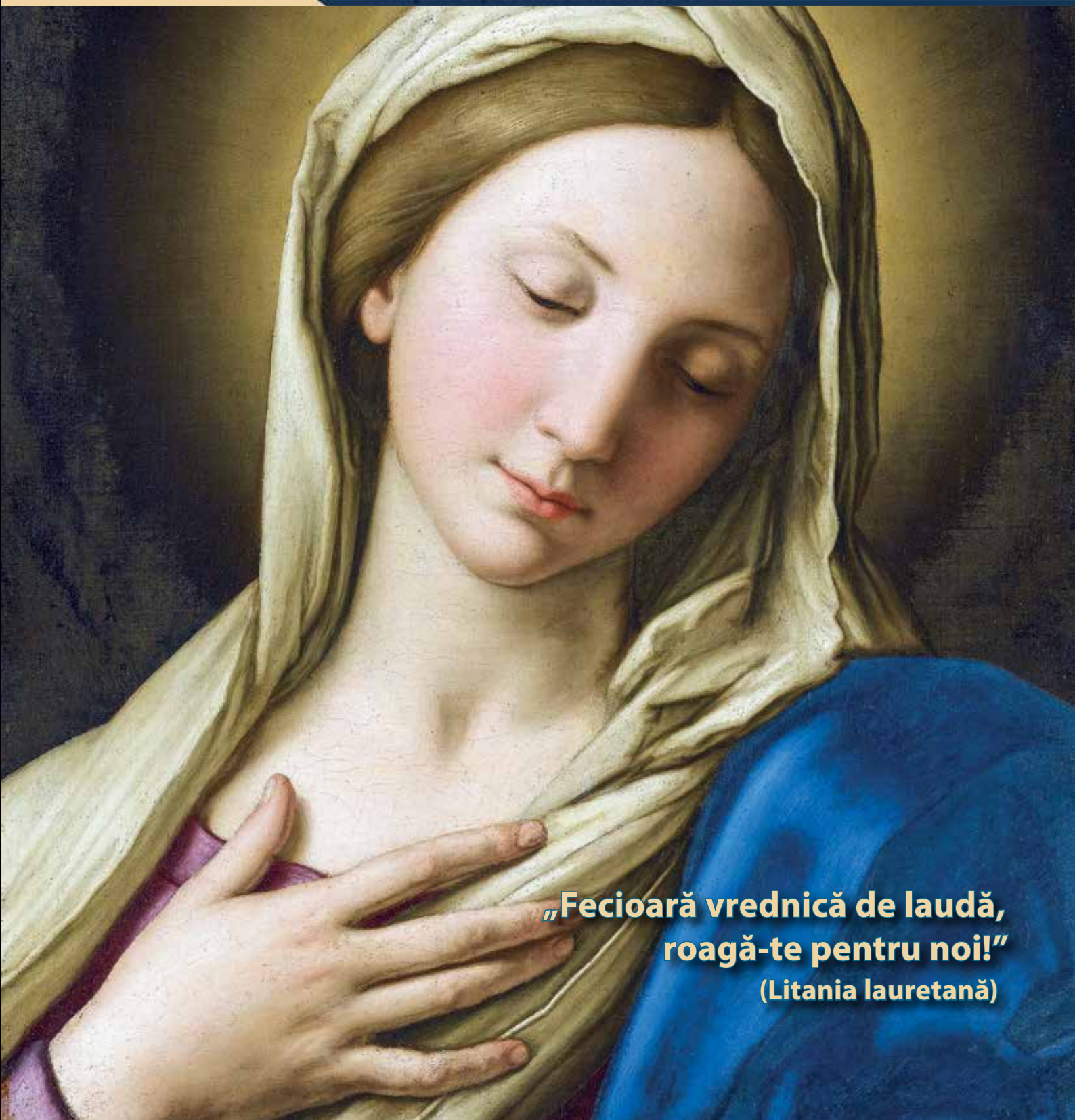

Nr. 5 (262)
mai 2016

vita catholica banatus

iubiți-vă așa cum v-am iubit Eu!

**„Fecioară vrednică de laudă,
roagă-te pentru noi!”
(Litania lauretană)**

ANUL XXII NR. 5
Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara

Adresa redacției:
Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița
Tel. 0040-255-213.660
E-mail: redactiavcb2@yahoo.com

Nr. de aprobare: 510 / a 1994
ISSN 1454 – 1025

Director responsabil:
pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:
Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:
Delia Orșan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Tígla.

Difuzare și abonamente:
Anca Darida, Valerica Rebegilă.

Imprimat la
Tipografia InterGraf – Reșița

Pentru abonamente
Plata abonamentului se poate efectua prin mandat poștal pe adresa: Pál Iosif-Csaba, Str. Traian Lalescu 34, 320050 Reșița, sau în contul: Parohia Romano-Catolică Reșița, deschis la sucursala CEC Reșița, RO89CECECS0136RON0056396
► un abonament pentru anul 2016 - **28 RON**
► un abonament pentru străinătate - **20 €**
► un abonament susținător 2016 - **70 RON**

S.C. REMOTREFF S.R.L.
CABINET STOMATOLOGIC
Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8

Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO
Mobil: 0722/428033

CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTAR
Reșița, Str. Laminoarelor nr. 50
Tel. 0255-210.804

OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

4

Papa Francisc: Duhul Sfânt este protagonistul convertirii inimilor

Dumnezeu face să coboare întotdeauna harul asupra unei inimi care alege să se deschidă și să fie ascultătoare față de Duhul Sfânt. Prin aceste cuvinte ar putea fi sintetizat mesajul central al predicii rostite de Papa Francisc la Sfânta Liturghie celebrată vineri, 15 aprilie 2016, în cursul dimineții, în capela Casei Santa Marta din Vatican. ...

10

Unitatea un dar pentru familie

„Iubirea perfectă dintre soți este atunci când îl vezi pe Isus în celălalt”. Frumusețea iubirii constă în a merge tot înainte în unitate. Orice dar e gratuit, dar și noi trebuie să răspundem cu bucurie, exact ca și Dumnezeu care ne oferă continuu daruri, ne întinde mâna, iar noi trebuie să răspundem. Unind suferința noastră cu cea a lui Isus răstignit pe cruce putem ...

19

Metode imagistice de examinare a sânelui

Bolile sânelui se investighează prin metode iradiante ce utilizează radiații X și neiradiante ce se bazează pe efectul ultrasunetelor și al câmpului magnetic: investigații radiante (cu raze X Röntgen) – mamografie, mamografie cu tomosinteză; investigații non iradiante (ultrasunete, câmp magnetic) – ecografie mamară, elastografie, rezonanță magnetică nucleară (RMN).

12

Csíkсомlyói zárándoklat

A 2016-os esztendő Temesvár, valamint a Temesvári Egyházmegye számára kiemelkedő évnek számít, ugyanis több évfordulót ünneplünk. Összel, októberben lesz 300 éve, hogy Savoyai Jenő herceg felszabadította Temesvárt és a Bánságot a török uralom alól. Ekkor kezdődött el az ősi csanádi egyházmegye területének jelentős részén a katolikus hitélet újjászerveződése is...

Martorul

Bucuria este o caracteristică atât de importantă a creștinului, încât fără aceasta, el dă mărturie negativă societății. Creștinul care tot timpul se plânge, este indignat, nemulțumit, supărat, spune, cu viața sa, cumva așa ceva: „Veniți să deveniți și voi creștini, și veți fi ca mine!”.

Cineva m-a întrebat: dar dacă nu am bucurie, sau o am doar din când în când, ce am de făcut? – În primul rând trebuie să vedem, care este motivul (cauza) bucuriei creștine? Dacă motivul cel mai important este succesul, realizările, atunci bucuria omului este precară și doar sporadic experimentată. Dacă motivul, în schimb, este prezența lui Dumnezeu în viața sa, atunci creștinul este fascinat de această prezență, bucuria sa este constantă, independent de succese și realizări.

Mi-a plăcut mult din predica părintelui episcop Böcskei în domul din Timișoara, când în data de 9 aprilie vorbea despre acea piatră, care în exteriorul domului este intenționat lăsată netencuită. Respectiva

piatră se numește „martor” și arată ce este, de fapt, sub tencuială. Cred că bucuria noastră este tocmai acel „martor”, care arată ce este „sub tencuială”, ce (cine) locuiește în noi.

Bucuria o putem cere de la Dumnezeu. Dar nu așa cum cerem o bucată de pâine, sau succes la examene. Dacă nu avem bucurie, trebuie să vorbim mult cu El despre starea sufletului nostru și să-i cerem (să ne ajute), să nu ne considerăm atât de importanți, să-i cerem (să ne împrumute ochii Lui), să vedem lumea cu ochii Lui blânzi și plini de iubire și milostivire.

În aceste zile, la grupa de tineret, ne-am amintit de cei trei pași ai moto-ului binecunoscut: să schimbi ceea ce poți schimba, să suporti ceea ce nu poți schimba, să ceri de la Dumnezeu înțelepciune, ca să poți face deosebire între cele două realități. – Multă pace ne dă când putem trăi acest moto cu toată dăruirea noastră. Atunci pentru bucurie nu trebuie să mergem la vecini.

Pál Iosif-Csaba

Papa Francisc: Duhul Sfânt este protagonistul convertirii inimilor

Dumnezeu face să coboare întotdeauna harul asupra unei inimi care alege să se deschidă și să fie ascultătoare față de Duhul Sfânt. Prin aceste cuvinte ar putea fi sintetizat mesajul central al predicii rostite de Papa Francisc la Sfânta Liturghie celebrată vineri, 15 aprilie 2016, în cursul dimineții, în capela Casei Santa Marta din Vatican. Pornind de la prima lectură din Liturgia zilei, luată din Faptele Apostolilor, capitolul 9, în care se relatează despre convertirea Sf. Paul, Sfântul Părinte a evidențiat cum Dumnezeu redă demnitate chiar și unei inimi îndârjite, precum cea a lui Saul, atunci când devine docilă față de Spiritul Sfânt, citim în materialul de pe situl Radio Vatican.

Schimbarea inimii lui Saul are loc într-un moment de maximă înverșunare, fiind pornit fără milă împotriva discipolilor lui Cristos, față de care plănuia amenințare și crimă, potrivit relatării biblice. Convertirea sa capătă înțelesul istoriei unui om care îi îngăduie lui Dumnezeu să îi schimbe inima. În timpul călătoriei, pe când se apropia de Damasc, a fost dintr-o dată învăluit de o lumină din cer. Saul a căzut la pământ și a auzit un glas care l-a întrebat: „Saul, Saul! De ce mă persecuți?” pentru ca mai apoi să îl îndemne să se ridice.

„Ridică-te și ți se va spune ce trebuie să faci!” Tu ai încă de învățat. Și, când a încercat să se ridice, și-a dat seama că nu reușea pentru că orbise”, a amintit Papa Francisc. „Din momentul în care și-a pierdut vederea, a început să se lase călăuzit, inima începând să i se deschidă. Astfel, luat de mână, a fost dus la Damasc, unde

timp de trei zile a rămas fără vedere, nu a mâncat și nu a băut nimic. Deși căzut la pământ, acest om a înțeles că trebuia să suporte o astfel de umilință, acesta fiind calea necesară pentru deschiderea inimii. Când Domnul ne trimite situații umiltoare sau îngăduie ca noi să fim umiliți, o face pentru ca inima să ni se deschidă, să fie docilă, să se deschidă față de Domnul.”

Inima lui Paul s-a înmuiat, s-a schimbat în bine, în acele zile de singurătate și de orbire exterioară redobândind vederea interioară. Dumnezeu l-a trimis la el pe Anania care și-a pus mâinile peste el pentru a-și recăpăta vederea. Papa a amintit că, în această dinamică, există un aspect de care trebuie ținut cont. Făcând referiri la alte fragmente din Evanghelie, el a atras atenția: „Să ne amintim că în această istorie rolul de protagonist nu îl au nici cărturarii, nici Ștefan, nici Filip, ci Duhul Sfânt. Protagonistul Bisericii este Duhul Sfânt care conduce poporul lui Dumnezeu.”

„Fragmentul din Faptele Apostolilor relatează că îndată au căzut de pe ochii lui Saul un fel de solzi, și-a recăpătat vederea și, ridicându-se, a fost botezat. Duritatea inimii lui Paul s-a transformat în docilitate față de Duhul Sfânt... Este frumos să vezi cum Domnul este în măsură să schimbe inimile, să facă astfel încât o inimă împietrită să devină o inimă docilă față de Duhul Sfânt... Cu toții avem inflexibilitate în inimi; cu toții”, a spus Papa Francisc, îndemnându-ne să cerem de la Domnul harul de a ne ridica din căderi cu demnitatea de fii ai lui Dumnezeu, cu care am fost creați. www.catholica.ro

Nemulțumirea de sine păcat sau virtute?

Este nemulțumirea de sine echivalentă cu lipsa de iubire față de propria persoană? Oare nu tocmai Dumnezeu ne poruncește să ne iubim, să ne valorizăm, să ne prețuim ca și ființe create de El și după cum ne indică psalmistul: „Te laud că sunt o făptură așa de minunată” (Ps 139, 14)? (...)

Există mai multe tipuri de nemulțumire de sine posibile. Uneori ea este doar verbală, atunci când dorim să dăm exemplu de falsă umilință sau când vrem să trezim în ceilalți compasiune vis-a-vis de noi, plângându-ne și lamentându-ne de orice. În alte cazuri este doar un pretext spre a atrage atenția asupra noastră, pentru ca alții să ne contrazică, să ne complimenteze. Rareori (din păcate), nemulțumirea de sine este sinceră și provine din tristețea interioară și din regretul că nu-L putem iubi pe Dumnezeu așa cum merită și nici pe aproapele așa cum așteaptă Creatorul de la noi. (...)

O atitudine nemulțumitoare cu privire la propria persoană poate duce la păcat atunci când ea se transformă în gânduri sau cuvinte de revoltă și de cărtire împotriva lui Dumnezeu. Când, nemulțumiți fiind de propriile căderi repetate, lipsuri, păcate, slăbiciuni, dăm vina pe Creatorul nostru și nu ne asumăm responsabilitatea propriilor alegeri (eronate), ci Îi reproșăm Domnului că ceva nu iese cum dorim, că planurile nu ne izbutesc sau că nu reușim să devenim mai buni. Nemulțumirea de sine mai poate fi cauzatoare de păcat atunci când efectele ei negative se răsfrâng asupra altora, respectiv când ne descăr-

căm pe aproapele nostru frustrările personale, mânia și alte sentimente negative. (...)

În schimb, dacă ne referim la nemulțumirea de sine ca „drum” care ne îndreaptă spre virtutea smereniei, atunci se cuvine să reflectăm la alt cuvânt al lui Dumnezeu: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voia să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!” (Rom 7, 18-19) În acest sens, nemulțumirea de sine este bună întrucât ea ne provoacă să recunoaștem ceea ce suntem înaintea Celui care ne-a creat și să ne amintim de nevrednicia noastră, fiind doar „un abur, care se arată puțințel și apoi piere.” (Iac 4, 14)

Totodată, nemulțumirea vis-a-vis de persoana noastră este benefică atunci când ne servește drept imbold la sfințenie; când ne împiedică să ne plafonăm și să ne învechim în starea de păcat, trezind căință în inima și în conștiința noastră; când ne „provoacă” să nu acceptăm compromisuri de ordin moral sau spiritual ori când ne inspiră să ne dorim și să lucrăm la îmbunătățirea relației noastre cu Dumnezeu și cu aproapele.

Ar fi de evitat totuși cele două ex-

treme care pot interveni, respectiv desconsiderarea sau disprețul de sine, pe de-o parte sau infatuarea, slava deșartă, mândria, îngâmfaarea pe de altă parte. Nici una dintre aceste abordări radicale nu aduc folos sufletesc propriu și nici celor din jur nu le transmit ceva bun și ziditor. (...)

În concluzie, nemulțumirea față de propria persoană nu poate fi considerată în sine păcat sau virtute, ci prin folosirea și prin abordarea acesteia, ea poate aduce roade bune sau roade mai puțin bune, folos duhovnicesc sau daună sufletească. Cu cât vom „hrăni” mai mult în noi o atitudine de nemulțumire, cu atât mai mult vom trezi în noi invidie față de alții, discreditarea aproapei, neliniște interioară, tulburare inutilă, griji deșarte. În schimb, cu cât vom cultiva în noi dorința de a crește zi de zi în ochii Domnului, de a ne sfinți și purifica sufletele, de a ne smeri înaintea mărețului Creator și de a-i sluji umil pe frații noștri, cu atât mai mult vom fi stăpâniți de roadele Duhului Sfânt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Și cine nu și-ar dori să fie înzestrat cu aceste virtuți și să răspândească în jur asemenea roade?

Pr. Nikola Laus jun.

Anul milostivirii din lună în lună

Sfântul Părinte a proclamat anul acesta ca fiind un „An Sfânt Extraordinar al Milostivirii”
Să încercăm să trăim, împreună cu Sfântul Părinte, acest an, din lună în lună!

lunie

Să ne asociem și cu alții pentru dreptatea socială

A/ Meditație, învățătură, con-vorbire: *Misericordiae Vultus* 15-16. 19-21.

B/ Pași concreți:

- Să reînnoim caritas-ul parohial! – să facem un pas concret în această direcție!
- Să facem o listă cu aceia care sunt într-o situație materială mai grea în comunitatea noastră! Să inventăm modalitatea, cum am putea să-i ajutăm regulat și cu tact!
- Să pornim spre periferii – personal și împreună! Aceasta este una dintre cele mai importante cereri ale Sfântului Părinte față de noi.
- Să încercăm să întreprindem ceva împreună cu conducătorii localității în care trăim, cu centrul de ajutorare a familiilor, cu alte organizații, pentru soluționarea problemelor sociale ale localității. - Ar fi bine să facem ceva, să lucrăm măcar un pic în această direcție...
- Să vorbim cu conducătorii localității: cum putem elimina criminalitatea și corupția, sau ce putem face pentru micșorarea, pentru diminuarea acestora acolo unde trăim?

Pal Iosif-Csaba

Episcopii filipinezi: Milostivirea nu trebuie să aștepte îndrumări

„Milostivirea nu poate să aștepte. Milostivirea nu trebuie să aștepte”, au declarat Episcopii catolici filipinezi ca răspuns la Exortatia apostolică *Amoris laetitia*, într-o scrisoare pastorală din 10 aprilie 2016. Episcopii au spus că, și înainte ca ei să poată veni cu îndrumări concrete privind implementarea Exortatiei apostolice, toți „trebuie să deschidă brațe primitoare către cei care s-au ținut pe ei înșiși în afara Bisericii”. „Când frații și surorile noastre, din cauza relațiilor distruse, a familiilor distruse și a vieților distruse, stau cu timiditate la porțile bisericilor noastre – și ale vieților noastre – nesiguri dacă sunt bine primiți sau nu, să ieșim să îi întâmpinăm”, au spus Episcopii.

Episcopii filipinezi au avertizat cu privire la prezentarea confuză a documentului în presa seculară, care tinde să se concentreze pe „situațiile dificile” analizate în *Amoris laetitia*, precum divorțării și uniunile irregulare. „Trebuie să se arate clar că Sfântul Părinte nu se îndepărtează în nici un fel de învățatura Bisericii conținută în Simbolurile de credință, în documentele conciliare și în Catehismul Bisericii Catolice”. „Exortatia este scrisă conștientizând numeroasele provocări, dificultăți, chiar amenințări la adresa familiilor, și diferitele motive pentru

care ele sunt uneori, din păcate, disfuncționale”.

Scrisoarea, care a fost semnată de Arhiepiscopul Socrates Villegas de Lingayen-Dagupan, președintele Conferinței Episcopale, afirmă că recenta Exortatie constituie o provocare pentru păstori și pentru comunitățile lor „de a lucra pentru transformarea familiilor în centre de milostivire”. Arhiepiscopul Villegas a reamintit clerului „să inspire laicii și să fructifice talentele, capacitățile și darurile membrilor comunității”, adăugând că un astfel de demers „trebuie să fie inclusiv și dialogal”. „Înșiși membrii familiilor, fără a exclude pe nimeni, trebuie să fie agenți ai transformării și ai noii evanghelizări pentru biserica domestică”.

Episcopii au precizat că vor emite „linii directe concrete” privind implementarea Exortatiei *Amoris laetitia*, dar au pus accentul pe „o deschidere a inimii și a spiritului care nu are nevoie de nici o lege, nu așteaptă nici o îndrumare, nici un indemn. Ea poate și trebuie să aibă loc imediat”. Ierarhii au mai cerut parohiilor și Diecezelor să fie „școli ale adevăratei iubiri creștine”, în care trebuie să aibă grijă de toți „cu atenție și devotament”. „Atunci când familiile eșuează, trebuie să ne batem cu toții pieptul în semn de căință, deoarece fiecare comunitate catolică, fiecare parohie, fiecare Dieceză trebuie să contribuie la coeziunea, iubirea și fidelitatea unei familii”.

catholica.ro

Papa Francisc: Milostivire și pomană

Un aspect esențial al milostivirii este *pomana*. Poate să pară un lucru simplu de dat pomană, dar trebuie să fim atenți să nu golim acest gest de marele conținut pe care-l posedă. De fapt, termenul „pomană” derivă din greacă și înseamnă tocmai „milostivire”. Deci *pomana* ar trebui să poarte în sine toată bogăția milostivirii. Și după cum milostivirea are mii de căi, mii de modalități, tot așa *pomana* se exprimă în atâtea moduri, pentru a alina suferința celor care sunt în nevoie.

Obligația pomenii este veche cât Biblia. Jertfa și *pomana* erau două obligații pe care o persoană religioasă trebuia să le respecte. Există pagini importante în Vechiul Testament, unde Dumnezeu cere o atenție deosebită pentru săracii care, din când în când, sunt cei care n-au nimic, străinii, orfanii și văduvele. Și în Biblie acesta este refrenul continuu: nevoiașul, văduva, străinul, călătorul, orfanul... este un refren. Pentru că Dumnezeu vrea ca poporul său să privească la acești frați ai noștri; mai mult, voi spune că sunt chiar în centrul mesajului: a-l lauda pe Dumnezeu cu jertfa și a-l lauda pe Dumnezeu cu *pomana*.

Împreună cu obligația de a-și aminti de ei este dată și o indicație prețioasă: „Ci să-i dai fără să fie ceva rău în inima ta” (*Dt* 15,10). Asta înseamnă că, înainte de toate, caritatea cere o atitudine de bucurie interioară. A oferi milostivire nu poate să fie o povară sau o plictiseală de care să ne eliberăm în grabă. Și câți oameni se justifică pe ei înșiși ca să

nu dea pomană spunând: „Dar cum va fi asta? Acesta căruia îi voi da, probabil va merge să cumpere vin pentru a se îmbăta”. Dar dacă el se îmbată, este pentru că nu are un alt drum! Și tu, ce faci în ascuns, când nimeni nu te vede? Și tu ești judecător al celui sărman om care-ți cere o monedă

pentru un pahar de vin? Îmi place să amintesc episodul bătrânului Tobia care, după ce a primit o mare sumă de bani, l-a chemat pe fiul său și l-a instruit cu aceste cuvinte: „Iar celor care săvârșesc dreptatea dă-le pomană [...]. Nu-ți întoarce fața de la niciun sărac și nici fața lui Dumnezeu nu se va întoarce de la tine!” (*Tob* 4,7-8). Sunt cuvinte foarte înțelepte care ajută să înțelegem valoarea pomenii.

Isus, așa cum am ascultat, ne-a lăsat o învățătură de neînlocuit în această privință. Înainte de toate, ne cere să nu dăm pomană pentru a fi laudați și admirați de oameni pentru generozitatea noastră: fă în așa fel încât mâna ta dreaptă să nu știe ce face mâna stângă (cf. *Mt* 6,3). Nu aparența contează, ci capacitatea de a ne opri pentru a privi în față persoana care cere ajutor. Fiecare dintre noi se poate întreba: „Eu sunt capabil să mă opresc ca să privesc în față, să privesc în ochi, persoana care îmi cere ajutor? Sunt capabil?”. Deci nu trebuie să identificăm *pomana* cu simpla monedă oferită în grabă, fără a privi persoana și fără a ne opri ca să vorbim pentru a înțelege de ce anume are nevoie cu adevărat. În același timp, trebuie să distingem între săraci și diferitele forme de cerșetorie care nu aduc un bun serviciu adevăraților săraci. Așadar, *pomana* este un gest de iubire care se îndreaptă spre cei pe care-i întâlnim; este un gest de atenție sinceră

față de cel care se apropie de noi și cere ajutorul nostru, făcut în ascuns unde numai Dumnezeu vede și înțelege valoarea actului săvârșit.

Dar a da pomană trebuie să fie pentru noi și un lucru care să fie o jertfă. Eu îmi amintesc de o mamă: avea trei copii, de șase, cinci și trei ani, mai mult sau mai puțin. Și mereu îi învăța pe copii că trebuie dat pomană acelor persoane care cereau. Erau la prânz: fiecare mânca o bucată de friptură *alla milanese*, cum se spune în țara mea, „împănătă”. Bate la ușă. Cel mai mare merge să deschidă și se întoarce: „Mamă, este un sărac care cere de mâncare”. „Ce facem?”, întreabă mama. „Îi dăm – spun toți – îi dăm!”. „Bine: ia jumătate din friptura ta, tu ia cealaltă jumătate, tu cealaltă jumătate, și să-i facem două sandviciuri”. „Ah nu, mamă, nu!”. „Nu? Tu dă din ceea ce este al tău, dă din ceea ce te costă”. Asta înseamnă implicarea cu cel sărac. Eu mă lipsesc de ceva ce este al meu pentru a ți-l da ție. Și părinților le spun: educați-i pe copiii voștri să dea astfel pomană, să fie generoși cu ceea ce au.

Așadar să ne însușim cuvintele apostolului Paul: „V-am arătat în toate privințele că muncind astfel trebuie să-i ajutați pe cei slabi, amintindu-vă de cuvintele Domnului Isus. Căci el spunea: «Este mai mare fericire a da decât a primi»” (*Fap* 20,35; cf. *2Cor* 9,7).

catholica.ro

Jubileul Adolescenților în Anul Milostivirii

Papa a ascultat Spovezile unor adolescenți, de Jubileul lor

Papa Francisc a ascultat sâmbătă 23 aprilie Spovada mai multor adolescenți, în Piața San Pietro, în contextul Jubileului Adolescenților, un eveniment la care au participat mii de tineri din toată lumea. Stând pe un scaun simplu, în spațiu deschis, alături de alți preoți, lângă colona-dele pieței, Pontiful a oferit Sacramentul Reconcilierii la 16 adolescenți, între 11:30 și 12:45. În piață au stat de-a lungul zilei pentru Spovadă peste 150 de preoți.

Nu este prima oară când Papa Francisc ascultă spovezile unor pelerini. Cel mai recent s-a întâmplat în timpul inițiativei „24 de ore pentru Domnul”, pe 4 martie. Jubileul adolescenților este inițiativă parte a Jubileului Milostivirii. Evenimentul a început pe 23 aprilie, la 11AM, cu Spovezile, și a continuat până la

6PM, în Piața San Pietro. Mai apoi, seara, tinerii au mers pe Stadionul Olimpic din Roma, unde au urmărit un mesaj video al Papei. Duminică, Pontiful a prezidat Liturgia pentru ei tot în Piața San Pietro. Evenimentul s-a încheiat oficial luni, 25 aprilie. Conform sitului Jubileului Milostivirii, în cele trei zile pelerinii au avut „ocazia să asculte mărturii despre experiențe profunde legate de faptele de milostivire, în șapte piețe din centrul Romei”.

Papa Francisc: Mulțumiri adolescenților; apel pentru Siria

La rugăciunea Regina Coeli din 24 aprilie 2016, Papa Francisc s-a adresat din nou adolescenților care de sâmbătă, 23 aprilie până luni, 25 aprilie și-au celebrat Jubileul lor în cadrul mai mare al Jubileului Milostivirii. Pontiful a celebrat pentru ei Liturgia din Piața San Pietro.

„La sfârșitul acestei celebrări jubiliare, gândul meu se îndreaptă spre voi, dragi adolescenți și adolescente. Ați venit din Italia și din diferite părți ale lumii pentru a trăi momente de credință și de atmosferă fraternă. Mulțumesc pentru mărturia voastră bucurătoare și zgomotoasă. Mergeți înainte cu curaj!

Ieri, la Burgos, Spania, au fost proclamați fericiți preotul Valentín Palencia Marquina și patru însoțitori martiri, tineri, uciși pentru credința lor în timpul războiului civil spaniol. Să îl laudăm pe Domnul pentru martorii Săi curajoși, și prin mijlocirea lor să îl implorăm să elibereze lumea de orice violență.

Este mereu vie în mine îngrijorarea față de frații Episcopi, preoți și călugări, catolici și ortodocși, sechestrați de mult timp în Siria. Dumnezeu milostiv să atingă inimile răpitorilor și să acorde cât mai curând acestor frați ai noștri să fie eliberați și să se poată întoarce la comunitățile lor. Pentru aceasta vă invit pe toți să ne rugăm, fără a uita celelalte persoane răpite în lume.

Să încredințăm toate aspirațiile noastre și speranțele noastre mijlocirii Mariei, Mama Milostivirii.”

După Regina Coeli, Sfântul Părinte a spus următoarele:

„Dragi tineri, ați celebrat Jubileul: acum vă întoarceți acasă cu bucuria identității voastre creștine. În picioare, cu capul sus și cu cartea de identitate în mâinile voastre și în inima voastră! Fie ca Domnul să vă însoțească. Și, vă rog, rugați-vă și pentru mine. Mulțumesc.” (trad. de pr. Mihai Pătrașcu) – sursa: www.catholica.ro

Was soll Sebastian tun?

Sebastian hat ein schlechtes Gewissen. Er sitzt auf der Bank im Park und schaut einfach so, in die Weite. Da kommen Maria und Paul, grüßen freundlich und setzen sich neben ihn hin. Doch Sebastian sagt nichts.

„Was ist denn mit dir los?“, fragt Maria. Stille. „Sag uns doch, wo dich der Schuh drückt. Vielleicht können wir dir helfen“, meint Paul. „Aber ihr vepetzt mich nicht!“ „Abgemacht!“, verspricht Maria. „Ich habe eine schlechte Note in Mathe bekommen und möchte nicht, dass Papa das erfährt“, sagt Sebastian kleinlaut. „Von uns wird er es nicht erfahren. Aber du sollst ehrlich sein und selber ihm das sagen“,

meint Paul. „Soll ich ihm also meine schlechte Leistung doch beichten?“ Sebastian wird ein bisschen unsicher. „Das musst du selbst entscheiden. Du musst wissen, ob du mit deinem Gewissen zurecht kommst!“, erwidert Maria. „Probier einfach! Er wird dir den Kopf bestimmt nicht abreißen!“, ermutigt Paul ihn. „Ich weiß es nicht ... Was soll ich nun tun?“, sagt Sebastian unsicher.

„Schau mal, Sebastian! Wir haben über die Beichte gelernt, dass man Gott alle unseren Kummer ehrlich sagen kann. Und er verzeiht uns. Warum soll dann dein Vater nicht verzeihen?“, riet Maria.

Ja, liebe Leser! Was glaubt ihr, was wird Sebastian nun tun? Wenn ihr eine gute Idee habt, schreibt uns darüber.

Constanța Bugariu

A doua șansă (O poveste evreiască)

Doi băieți erau cei mai buni prieteni încă din copilărie. Erau nedespărțiți, învățau împreună, împărțeau totul între ei.

Timpul a trecut și iată-i căsătoriți, având afaceri prospere. S-a întâmplat, însă, ca unul să-și piardă întreaga avere. Nu a stat mult pe gânduri și a apelat la ajutorul bunului său prieten. Acesta l-a ajutat, din toată inima, să-și refacă viața, împărțind cu el averea sa.

Dar iată că inimosul prieten pierdu, la rândul său, tot ce agonisise și s-a dus la prietenul său să ceară ajutor. Acesta puse sluga să-l alunge, spunând că nu-și aduce aminte să-l cunoască. Sărmanul plecă dezamăgit și îndurerat iar după scurt timp muri în sărăcie. În același timp muri și cel bogat într-un accident.

Amândoi ajunseră la poarta Paradisului. Pentru cel sărman, poarta s-a deschis, însă cel bogat nu a putut intra în Paradis. Sărmanul zise: „Cum mă pot eu bucura de Paradis, când prietenul meu este alungat din cauza mea?” I s-a permis să schimbe hotărârea, reîntorcându-se amândoi pe pământ, în aceeași situație socială, pentru ca cel bogat să-și poată îndrepta greșelile.

Astfel că, în două orașe diferite, se născură doi băieți: unul bogat și unul sărman. Cel de-al doilea mergea din casă în casă la cerșit. În acest fel ajunse și la ușa bogatului. Acesta îi închise ușa în nas zicând: „Eu nu dau nimănui de pomană!” Nemâncat de zile întregi și decepționat, sărmanul muri.

Ce părere aveți despre cei doi? Cum ați fi procedat voi, dacă ați fi avut a doua șansă?

Melyek a lépések, hogy a bűnbánat szentségében méltón részesüljek?

A megfelelő sorrendet keresd!

Fogadás a javulásra

Lelkiismeret vizsgálat (bűnbánat)

A kánon teljesítése (elégítél)

Előkészület a gyónásra (felkészülés)

A bűnök megvallása (gyónás)

Pagină realizată de Prof. Constanța Bugariu

„UNITATEA – un dar pentru familie”

Anul acesta am avut deosebita plăcere de a participa alături de familia mea la **Congresul FAMILII NOI** din cadrul Mișcării Focolarelor, desfășurat în perioada 21-24 aprilie 2016, în cadrul unuia dintre cele mai mari centre pe care mișcarea Focolarelor le are la Castel Gandolfo - Centrul Internațional Mariapoli.

Pentru noi a fost un prilej real de încărcare spirituală și culturală, prin bogăția momentelor trăite alături de specialiști din diferite domenii (de ex. psihologi, experți din cadrul secretariatului *Familii Noi* etc.), de organizatori și de alte familii cu care ne-am înrudit sufletește. A fost o călătorie de reflecție și de înnoiere sufletească. Am experimentat din plin că oriunde este prezentă iubirea de aproapele, limba și obiceiurile nu reprezintă un obstacol.

Lucrările Congresului Internațional s-au concentrat în jurul temei „UNITATEA – un dar pentru familie”, fiind analizate subiecte ca: trăirea lui Isus pășit în familie, experiențe trăite în familie, relații ale experților din cadrul secretariatului Familii Noi din călătoriile lor în di-

ferite colțuri ale lumi (Australia, Republica Dominicană, Cuba), locuri în care aceștia au reușit să închege nuclee de Familii Noi.

Noi toți suntem candidați la unitate. Caritatea reciprocă și continuă face posibilă unitatea și prezența lui Isus alături de noi. Dumnezeu face din noi instrumente alte unității, dacă găsește în noi acea disponibilitate minimă de a-I dăruia iubirea necondiționată. Antrenându-i în unitate pe toți din apropiere, făcându-ne una cu cel de lângă noi, doar așa dovedim dragostea noastră pentru Isus și încercarea noastră de a deveni ca El.

„Iubirea perfectă dintre soți este atunci când îl vezi pe Isus în celălalt”. Frumusețea iubirii constă în a merge tot înainte în unitate. Orice dar e gratuit, dar și noi trebuie să răspundem cu bucurie, exact ca și Dumnezeu care ne oferă continuu daruri, ne întinde mâna, iar noi trebuie să răspundem. Unind suferința noastră cu cea a lui Isus răstignit pe cruce putem experimenta uniunea și astfel putem merge împreună, cu angajare deplină și iubire reciprocă.

„Așa cum merge familia, așa merge națiunea și așa merge toată lumea în care trăim.”

Papa Ioan Paul al II-lea

În unitate, măsura este fără măsură. Să fim gata să dăm totul, să ne detașăm material și spiritual de noi și să iubim fără măsură. Isus este maestru de unitate. Dacă Isus este în noi, dacă El trăiește în interiorul nostru, dacă prezența Sa este răspândită în întreg sinele nostru, noi îl mărturisim pe Isus și, practic, nu trebuie să mai facem altceva.

Dezbătând și aprofundând tema atât de actuală a congresului (atât în plen, cât și pe grupuri mici), participanții din România (24 de persoane din aproape toate regiunile geografice ale țării) au reușit să trăiască adevărate momente de reînnoire sufletească, rugăciune, profundă bucurie și fraternitate.

Programul zilei de 22 aprilie a cuprins vizitarea casei Chiarei Lubich, fondatoarea Mișcării Focolarelor, cea care în viziunea Preafericitului părinte patriarh Daniel al Bisericii Ortodoxe Române, a fost o „neobosită luptătoare pentru unitatea creștinilor și pentru implicarea laicilor în apostolatul social”.

Tematica abordată în cadrul workshop-urilor a vizat adopția internațională, adopția în cazul cuplurilor cu probleme de infertilitate, cultura suportului la distanță, incluziunea imigranților – temă foarte fierbinte azi.

În cadrul Sfintei Liturghii Catolice din ultima zi, ecumenismul a fost marcat din plin, prin sărbătorirea Sfintei Sărbători a Floriilor pentru participanții ortodocși din Egipt și România. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceste momente speciale de comuniune!

psih. Irina Vastag

Ifjúsági programok

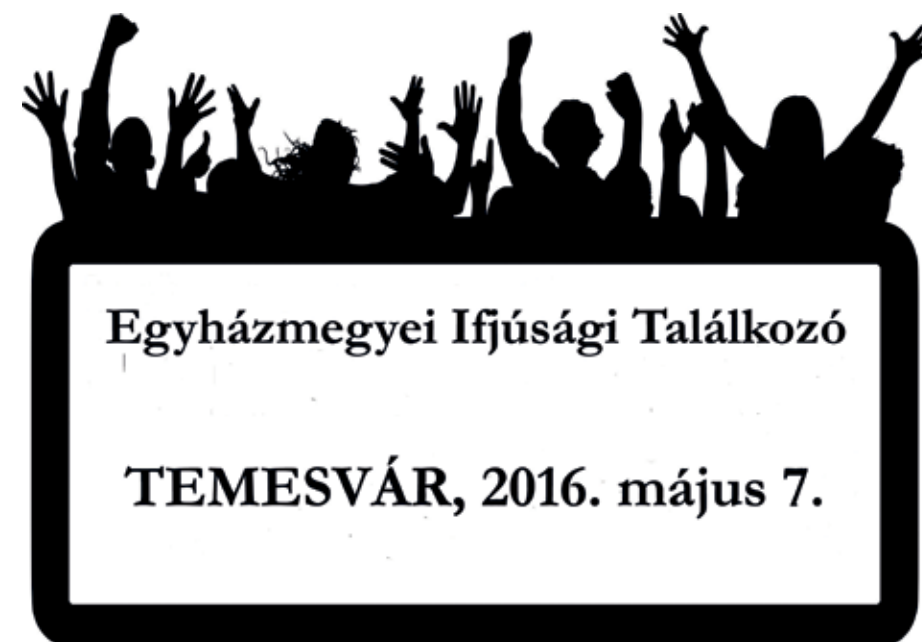
Május 7. - Egyházmegyei Ifjúsági Találkozó

Temesváron az első egyházmegyei ifjúsági találkozót 1997 májusában ft. Kapor János akkori ifjúsági lelkész, jelenleg a Millenniumi templom plébánosa kezdeményezte és szervezte a Temesvári Püspökséggel közösen. Azóta hagyomány, hogy a fiatalok mindig ebben a hónapban tartják összeövetelüket. Idén május 7-én immár huszadik alkalommal szervezi meg a találkozót a Temesvári Püspökség.

A temesvári egyházmegye katolikus fiataljait tömörítő rendezvény változatos programmal várja a fiatalokat. Az idei találkozó mottója: „Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak” (Mt 5,7). A találkozóra 13-35 év közötti fiatalokat várnak. A részvételi díj 15 lej.

A szervezők a következő programokat ajánlják a fiatalok figyelmébe:

- 09.00 – 10.30 óra A résztvevők fogadása és feliratkozás a Gerhardinum Római Katolikus Líceum udvarán. A program ismertetése, játékok.
- 10.30 óra Katekézis
 - román nyelven a Gerhardinum Római Katolikus Líceum Aula Magna termében
 - magyar nyelven a piarista templomban
- 11.30 óra Kiscsoportos beszélgetés
- 12.45 óra A kiscsoportos beszélgetés kiértékelése
- 13.30 óra Ebéd a Gerhardinum Római Katolikus Líceum udvarán
- 15.00 óra Kulturális program. Kiscsoportos tevékenységek a Gerhardinum Római Katolikus Líceum udvarán.
- 17.00 óra Gyónási lehetőség a székesegyházban.
- 17.30 óra Szentmise a Szent György székesegyházban
- 19.00 óra Vacsora (Gerhardinum)

Labdarúgó bajnokság

Az Egyházmegyei Ifjúsági Központ május 21-én, szombaton labdarúgó bajnokságot szervez. Az eltelt évekhez hasonlóan a megmérettetésre egyházmegyei ifjúsági futballcsapatait várják.

Bérmálás Temesváron

Ötven nappal Urunk feltámadása, húsvét után a római katolikus Egyház a Szentlélek eljövételét ünnepli. Pünkösd vasárnapján immár hagyományos módon Excellenciás Roos Márton megyei püspök szolgáltatja ki a bérmálás szentségét mindazoknak a fiataloknak, akik lelkipásztoraik és hitoktatóik irányításával erre felkészültek. Mivel idén a székesegyház alapkövetelének 280. évfordulója alkalmából szervezett kiállítás miatt a dómban nincs mód a bérmálás megszervezésére, az ünnepi szentmisét 10 órai kezdettel a temesvárgyárvárosi Millenniumi templomban mutatják be.

Csíksomlyói zarándoklat Pünkösdi Búcsú 2016

Ünnepi Program: május 13-16

Május 13-án, pénteken az este 7 órakor kezdődő szentmise nyitja meg a csíksomlyói pünkösdi zarándoklatot. A szentmisét követően a kegytemplomban egész éjszakán át tartó virrasztás kezdődik.

- Május 14-én, szombaton reggel 7-kor és 8-kor, valamint este 7 órakor lesznek szentmisék a kegytemplomban.

A papságot, a búcsú szimbólumának tekintett labarumot és a pápai kisbazilika-jelvényt kísérő kordon délelőtt fél 11-kor indul a kegytemplom előtti térről az ünnepi szentmise helyszínére, a Kis- és a Nagysomlyó-hegy közötti nyeregbe a Hármashalom oltárhoz. A fél 1-kor kezdődő ünnepi szentmisét – amelyet a Duna Televízió élőben

közvetít – nm. dr. Jakubinyi György, a Gyulafehérvári Főegyházmegye érseke mutatja be. Szentbeszédet mond ft. Csintalan László csikdelnei-csíkpálfalvi plébános.

A kegytemplomban az este 7 órakor kezdődő pünkösdelőesti szentmisét követően, 8 órától reggelig tartó virrasztás lesz.

- Május 15-én, vasárnap, pünkösdi ünnepén a szentmisék a kegytemplomban reggel 7-kor, 8-kor, délelőtt fél 11-kor és este 7 órakor lesznek.

- Május 16-án, hétfőn, pünkösdi másodnapján a szentmisék a kegytemplomban szintén ünnepi sorrendben lesznek: reggel 8-kor, délelőtt fél 11-kor és este 7 órakor.

(Forrás: Csíksomlyó honlapja)

Május a Szűzanya hónapja

Nehéz biztosan és pontosan felelni arra a kérdésre, hogy a májusi ájtatosságok hagyománya voltaképp mikor kezdődött. Voltak, akik Nérei Szent Fülöpnek tulajdonították Szűz Mária hónapjának bevezetését (május hava), ezt azonban történelmi adatok nem igazolják. Az azonban megállapítható, hogy már a dominikánus Szent Suso Henrik a 14. században ezt a hónapot úgy ünnepelte, hogy május elején a Boldogságos Szűz szobrát rózsakoszorúval ékesítette fel, s egy zöldellő gallyat tartott, mint a Boldogságos Szűz szimbólumát és emblémáját, különös kegyeletben.

A párizsi Notre Dame-ban a 15. század elején egy tabernakulum alakú, díszes emelvényt állítottak fel május elseje előtti éjféltkor a Szent Szűz tiszteletére.

Az az általános szokás azonban, hogy az egész hónapot a Boldogságos Szűz tiszteletére szenteljék, csak később kezdődött. A jezsuita Nádasi 1664-ben Kölnben és Rómában kiadott könyve már 31 ájtatossági gyakorlatot közöl a Szűz Máriának szentelt hónap minden napjára.

Az olasz Ferrara az első város, ahol a nyilvános és ünnepélyes májusi ájtatosságokat meghonosították.

Különösen kedvelték és terjesztették a kongregációk. VII. Pius 1815-ben nemcsak jóváhagyta, hanem búcsúkkal is ellátta. Azóta pedig a katolikus világ egyik legelterjedtebb és legszebb ájtatosságaként ismerik.

(Forrás: Új Hajtás)

A boldogság nem egy letölthető alkalmazás!

Ferenc pápa a fiataloknak

Április 24-én délelőtt Ferenc pápa hatvanezer ünneplő fiatallal együtt mutatta be a szentmisét a Szent Péter téren, akik az irgalmasság szentévének alkalmából zarándokoltak Rómába. A Regina caelit a szentmise végén imádkozta el.

A Szentatya homíliája (részlet):

„Arról fogja megtudni mindenki, hogy tanítványaim vagytok, ha szereitek egymást” (Jn 13,35).

Kedves fiúk és lányok, milyen nagy felelősséggel járó feladatot bízunk ma ránk az Úr! Azt mondja, hogy az emberek arról ismerik majd fel Jézus tanítványait, hogy mennyire szeretik egymást. Más szóval a szeretet a keresztény ember személyazonosító igazolványa, az egyetlen érvényes dokumentum, amely alapján Jézus tanítványaiként azonosítanak minket. Az egyetlen érvényes dokumentum! Ha ez az okmány lejár, és nem újítjuk meg rendszeresen, nem vagyunk többé a Mester tanúi. (...)

Először is, ha valaki szeret, az szép, az olyan út, amelyen járva boldogok vagyunk. De ez egyáltalán nem könnyű, hanem erőfeszítést igényel, fáradtsággal jár. Gondoljunk arra például, amikor ajándékot kapunk: az boldoggá tesz minket, de az ajándé-

kot nagylelkű emberek készítették el, olyanok, akik rászánták az idejüket és energiájukat, és így, azáltal, hogy valamit ajándékba adnak nekünk, önmagukból is nekünk adnak valamennyit, amit meg tudnak vonni maguktól. Gondoljunk arra az ajándékra is, amelyet szüleitek és vezetőitek adtak nektek azzal, hogy lehetővé tették számotokra, hogy eljöhessetek Rómába erre a nektek szervezett jubileumra. Elterveztek, megszervezték, előkészítették mindent nektek, és ez örömet adott nekik, még ha esetleg nekik le is kellett mondaniuk egy utazásról. Ez a szeretet konkrétsága! Szeretni ugyanis azt jelenti, hogy adunk, de nemcsak valami foghatót, hanem valamit önmagunkból: időnket, barátságunkat, képességeinket. (...)

Az Úr örök barát! Ha te csalódást okozol is neki, és eltávolodsz tőle, Jézus továbbra is szeret téged, melletted van, és jobban hisz benned, mint te hiszel magadban. Ez a szeretet konkrétsága, amelyre Jézus tanít minket. És ez rendkívül fontos! Mert az a legnagyobb akadály annak, hogy megfelelőképpen nőj fel, ha senkinek sem vagy fontos – és ez szomorú! –, ha mellőzöttnek érzed magad. Az Úr azonban mindig veled van, és örül annak, hogy veled lehet. Ahogyan fiatal tanítványaival tette, neked is a szemembe néz, és hív, hogy kövesd, hogy „evezz ki a mélyre”, és „vesd ki a hálót”, bízva az ő szavában, vagyis arra hív, hogy kamatoztasd talentumaidat az életben, vele együtt, félelem nélkül. Jézus türelmesen vár rád, várja a választ, várja az igened. (...)

E jubileumi szentmise végén különösen rátok gondolok, kedves fiúk és lányok! Olaszországból és a világ kü-

lönféle tájairól érkeztek, hogy testvériesen együtt töltsétek pár napot, és megosszátok hiteteket egymással. Köszönöm örömteli és harsány tanúságtételeket! Bátran haladjatok előre!

Tegnap Burgosban (Spanyolországban) boldoggá avatták Valentín Palencia Marquina áldozópapot és négy vértanúját, fiatalokat, akiket hitük miatt ölték meg a spanyol polgárháború alatt. Áldjuk az Atyát e bátor tanúságtévéért, és könyörögve kérjük, hogy közbenjárásukra szabadítsa meg a világot minden erőszaktól.

Folytonosan aggódom azokért a püspökök, pap és szerzetes testvéreinkért, katolikusokért és ortodoxokért, akik már régóta raboskodnak Szíriában. Az irgalmas Isten érintse meg elrablók szívét, és adja meg testvéreinknek, hogy minél előbb szabaduljanak, és visszatérhessenek közösségeikbe. Mindannyiatokat kérem, hogy imádkozzatok ezért, és ne feledkezünk meg a többi elrabolt emberről sem a világban.

Ajánljuk minden vágyunkat és reményünket Máriának, az irgalmasság anyjának közbenjárására!

Kedves fiatalok, megünnepeltétek a jubileumot, és most keresztény önazonosságotok örömeivel tértek haza. Egyenesen állva, felemelt fejjel, személyazonosító igazolványotokkal kezetekben és szívetekben! Az Úr kísérjen titeket! Kérlek titeket, imádkozzatok értem is! Köszönöm!

Fordította: Tőzsér Endre SP

Forrás: Magyar Kurir

„Boldogok a szomorkodók: majd megvigasztalják őket”

– Mi boldogság származhat a szomorkodásból? – kérdi egy felületesen gondolkodó istentelen.

– Na és a vigasztalás!

Pedig a vigasztalás elkíséri egész életünket. A gyermeki lélek érzékeny, hamar elsírja magát, ha bántja valami, vagy beteg, s ilyenkor az édesanya karjába veszi, dédelgeti, istápolja. Vigasztalja. És valóban boldog az a gyermek, aki szerető édesanya mellett nő fel, nem lelenházban. S az anyák vigasztaló szeretete elkíséri gyermekét, míg él. S ezt mi viszonzzuk, ha szülénket öregségére betegség vagy tehetetlenség szomorítja. De az emberek egymást is vigasztalják.

Bár gyermek voltam a második világháború idején, jól emlékszem, milyen szomorú volt anyám, ha katona édesapámtól késett a tábori lap, amit rendszeresen küldött megnyugtató-sunkra: „Élek és szeretettel gondolkodok rátok.” S ha megjött a lap, anyám és nagyanyám egyből megvigasztalódtak, és ha pár napi szabadságot kaptak, valamennyien kitörő örömmel fogadtuk apát.

Az az ember is boldog lehet, akit gyászában baráti köre vagy családja vigasztalja. Régente siratóasszonyok vették körül a ravatalt, sírtak és jajgattak, jelezve, hogy részt vesznek a család gyászában, bánatában.

S mikor régente, gyermekkoromban, meghalt egy kis szomszédfiú, temetésén részt vett az egész utca, főleg mi, gyermekek. Körülvettük a síró anyát, jelezve, hogy mi is az ő gyermekei vagyunk, minket is szerethet.

Férjem halála után nem tudtam, hogyan fogom elviselni az első, ma-

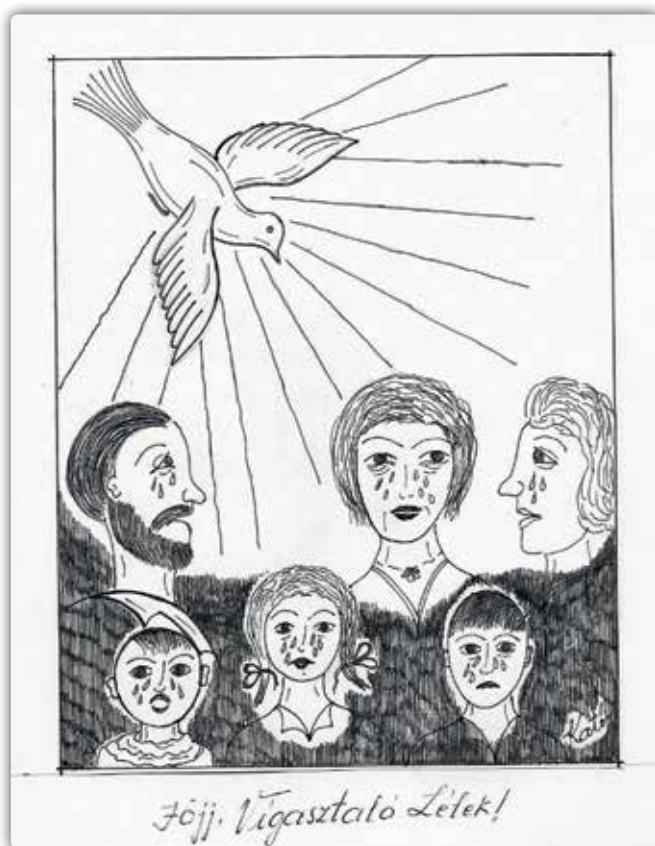
gányos karácsonyt, de munkatársaim és baráti köröm jött vigasztaló szóval hozzám.

Még az állatok is ösztönösen gyászoló társuk mellé állnak. Ha elpusztul egy elefánt – vagy majomfióka, az anyaállat sokáig próbálja azt fölállítani, s a többiek körülállják és segítenek neki, ám az csak nehezen érti meg a valóságot. Lám, ember és állat egyformán szenved, ha gyászol, társai pedig vigaszt próbálnak nyújtani annak. S aki megkapja a vigaszt, valóban boldog lehet.

A vigasz, bármilyen szomorúságban, Isten adománya. Nem csak a mindennapi életben találkozunk vele, a Bibliában is olvasunk róla.

Így, Zakariás felesége, az Áron törzséből származó Erzsébet, is szomorkodott, mert, bár éltesebb korúak voltak, nem lett gyermekük. De az Úr angyala megszólította Zakariást, és jelentette, hogy „Erzsébet fiat szül: Jánosnak fogod hívni, örömdre és vigasságodra ő és sokan örülnek majd születésének.” (Lk 1-13,14).

És Jézus is csak vigasztalt, bátorított, akár gyász, félelem, vagy testi nélkülözés keserítette az embereket. „Ne nyugtalankodjatok... ne kérdezétek: mit együnk? Vagy mit igyunk? Vagy mibe öltözzünk? ... Hiszen tudja mennyei Atyátok, hogy minderre szükségetek van” (Mt 6-31,32).

Amikor Jézus érezte, közeleg a teljesülés, a végső óra, még halálfélelmében sem feledkezett meg tanítványairól, azok vigasztalásáról: „Nem hagylak árván titeket, eljövök hozzátok (Jn 14,18) ... Ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmre fordul (Jn 16,20).” S amit búcsúbeszédében mondott, az érvényes örökön örökök: Megígérte a Vigasztaló Szentlelket: „Ha szerettek engem, megtartjátok parancsaimat. Én pedig kérni fogom az Atyát, és Vigasztalót ad nektek, az igazság Lelkét, aki mindörökké veletek marad.” (Jn 14-15,16).

„Az ígéret nektek és gyermekeiteknek szól, valamint azoknak, akik távol vannak ugyan, de akiket meghív magához Urunk Istenünk” (Csel 2,39), mondta Péter Pünkösdi beszédében, és ez az ígéret nekünk is szól, ha megtartjuk az Úr szavát. Hát ne féljünk, ne bánkodjatok, ne szomorkodjatok, testvéreim, a Vigasztaló Szentlélek velünk marad örökön örökök, a világ végezetéig, ahogyan Krisztus Urunk ígérte.

Kató Gizella

Vizita Nunțiului Apostolic, Excelența Sa Miguel Maury Buendia.

Timișoara – Sâmbătă, 23 aprilie 2016, în sărbătoarea Sfântului Gheorghe, Domul, catedrala romano-catolică din Timișoara și Dieceza de Timișoara l-au avut drept oaspete pe Excelența Sa Miguel Maury Buendia, arhiepiscop titular de Italica, Nunțiu Apostolic în România și Republica Moldova, decan al corpului diplomatic acreditat la București. Ambasadorul Sf. Părinte Papa Francisc a celebrat o sfântă Liturghie Pontificală începând cu ora 10:00, la care au participat numeroși clerici, persoane consacrate și credincioși din Timișoara și din întreaga dieceză. O parte dintre tineri au venit îmbrăcați în straie populare românești, maghiare, germane, bulgare, croate, cehe și slovace, Liturghia fiind celebrată cu precădere în limba latină, iar invocațiile de la Rugăciunea Credincioșilor fiind rostite de tineri în cele șapte limbi ale diezei bănățene Nunțiu Apostolic i-a salutat pe toți cei prezenți, autoritățile locale, membrii ai Parlamentului României, credincioșii, asistența liturgică, dar și corul care a asigurat cadrul muzical al celebrării. În după amiaza aceleiași zile, ambasadorul papal a efectuat o vizită de curtoazie Prea Sfinției Sale Lukijan Pantelic, episcopul ortodox sârb al Budei și administrator al eparhiei Timișoarei și Înalt Prea Sfinției Sale Ioan Selejan,

arhiepiscop ortodox român al Timișoarei și mitropolit al Banatului.

Arad – Duminică, 24 aprilie 2016, Nunțiu Apostolic în România și Republica Moldova, a celebrat o sfântă Liturghie Pontificală în Biserica Romano Catolică Arad Centru, începând cu ora 10.30, la care au participat numeroși clerici, persoane consacrate și credincioși din Arad și din întreaga dieceză. O parte dintre tineri au venit îmbrăcați în straie populare maghiare, germane și bulgare, Liturghia fiind celebrată cu precădere în limba latină. Ulterior, nunțiu apostolic a vizitat sanctuarul de la Maria-Radna. (Sipos Enikő)

Amoris laetitia (Bucuria iubirii), exortatia apostolică post-sinodală a Papei Francisc – Sfântul Scaun a dat publicității vineri, 8 aprilie 2016, textul Exortatiei apostolice post-sinodale a Papei Francisc intitulată *Amoris laetitia (Bucuria iubirii)*, despre iubirea în familie. «Bucuria iubirii care se trăiește în familie este și bucuria Bisericii. Așa cum au arătat Părinții sinodali, în ciuda numeroaselor semne de criză ale căsătoriei, „dorința de a avea o familie rămâne vie, îndeosebi prin tineri, și încurajează Biserica”. Ca răspuns la această aspirație, „vestirea creștină care se referă la familie este cu adevărat o veste bună”» (AL, nr. 1). Textul a fost semnat de Papa Francisc la 19 martie, în so-

lemnitatea Sfântului Iosif – soțul Sfinței Fecioare Maria și tatăl purtător de grijă al lui Isus -, și este a doua sa Exortatie apostolică, după Evanghelii gaudium (Bucuria Evangheliei), din 2013. *Amoris laetitia* este structurat în nouă capitole și se încheie cu o rugăciune către Sfânta Familie de la Nazaret: 1. În lumina Cuvântului; 2. Realitatea și provocările familiilor; 3. Privirea îndreptată spre Isus: vocația familiei; 4. Iubirea în căsătorie; 5. Iubirea care devine rodnică; 6. Câteva perspective pastorale; 7. Consolidarea educației copiilor; 8. Însotirea, discernerea și integrarea fragilității; 9. Spiritualitatea conjugală și familială. (catholica.ro)

Expoziție jubiliară – Cu ocazia aniversării a 280 ani de la așezarea pietrei de temelie a Domului din Timișoara, a fost deschisă o expoziție dedicată acestei aniversări. Miercuri, 13 aprilie a.c., Excelența Sa Martin Roos, episcop de Timișoara, a prezentat personal expoziția unei distinse delegații, din care au făcut parte Excelența Sa Alexandru Mesian, episcop, Mons. Angelo Pop, vicar general, din partea Episcopiei Române Unite de Lugoj, Părintelui Sașa Iașin, din partea Eparhiei Ortodoxe Sârbe a Timișoarei, Părintelui Zaharia Pereș, din partea Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Timișoarei - Mitropolia Banatului, directorilor Muzeului Banatului, dl. Claudiu Ilaș și al Serviciului Județean al Arhivelor Naționale Timiș, dl. Raul Rus, directorului adjunct al Bibliotecii Județene Timiș, dl. Sebastian Ciocan și reprezentanților mai multor instituții de cultură din Timișoara. Episcopia Romano-Catolică de Timișoara colaborează cu o serie de instituții eclesiastice, administrative și de cultură din municipiul Timișoara la organizarea unei expoziții de mare anvergură prilejuită de jubileul de 300 de ani de la eliberarea orașului Timișoara de sub dominația otomană. (Claudiu Călin)

Ermutigende Kräfte

Wie lange dauert Pfingsten? - Für die meisten von uns vermutlich nur ein oder zwei Tage; für die Kirche aber ist der Pfingsttag bleibende Gegenwart.

Der Heilige Geist ist die Seele der Kirche, ihr Herr und Lebendig-Macher. Nach ihm verlangt auch unser Leben. Das Pfingstfest ereignet sich heute. Uns wird der Geist geschenkt, damit wir als lebendige Gemeinde das Angesicht unserer Umwelt erneuern.

Unsere Welt scheint von allen guten Geistern verlassen zu sein: Gigantisches Wettrüsten, rasante Zerstörung der Umwelt undurchsichtige Manöver politischer Parteien, verbohrt Egoismus gesellschaftlicher Gruppen, überschwappende Video-Welle von Gewalt und Sex... Wo ist da noch Platz für den Geist Gottes, den Heiligen Geist?

In der Heiligen Schrift liest man es anders: da sind Männer und Frauen, die staunend und überwältigt an sich entdecken, dass sie verändert, ganz neu geworden sind - und das in einer verrufenen Hafenstadt des Altertums. -

Es ist Gottesdienst. Eine aus allen gesellschaftlichen Schichten zusammengewürfelte Schar: Sklaven, Kaufleute, Ratsherren, ehemalige Dirnen. Plötzlich springt einer auf und beginnt mit verzückten, unverständlichen Worten zu stammeln. Ein anderer versteht, was er meint und verdolmetscht es der staunenden Gemeinde. Ein Dritter hat die Fähigkeit, Kranke zu heilen. Wieder ein anderer kann seine Freunde mit einem verblüffend originellen Vorschlag zu einer sozialen Hilfsaktion begeistern. Einer findet ein schlichtes, ernstes Wort, das alle tief betroffen macht, sie ganz von selbst ins Schweigen ruft.

„Ja, damals!“ - können Sie jetzt sagen. „Aber heute ist

doch alles anders.“ - Eine Gegenfrage: „Haben Sie noch nie an sich eine besondere Fähigkeit, ein unauffälliges Charisma, entdeckt, das Sie in den Dienst Ihrer Gemeinde oder Familie, Ihrer Mitarbeiter oder Kollegen, Ihrer Mitmenschen stellen können? -

Ein paar Beispiele: Ein Gläubiger, der durch seine konsequente, klare christliche Haltung einem anderen, der durch die Lebensumstände seinen Glauben verlor, den Lebenssinn von neuem aufzeigt - ein Charisma!

Ein Mensch, der durch ein einfühlsames Wort oder Lächeln einem anderen in auswegloser, verzweifelter Situation einen Hoffnungsschimmer aufleuchten lässt - eine Geistesgabe!

Ein Gesprächspartner, der durch geduldiges Zuhören den Zugang zu einem anderen findet, der sich total abgekapselt hat - ein Dienst im Geiste! Der Geist Gottes zeigt sich auch heute!

Der Geist Gottes schafft keine Kopien, er formt Originale. Aber er setzt bei dem an, was in uns steckt. Nicht Verträge, Paragraphen, Untersuchungsausschüsse werden die Welt verändern, sondern die aufbauenden, heilenden, helfenden, ermutigenden Kräfte, die durch den Geist Gottes auch in unserer Zeit - in aller Stille - am Werk sind! Und da dürfen wir mitwirken.

Pfarrer Josef Hell – Trockau

Cristos a înviat, precum a spus!

MILOSTIVIRE CONCRETĂ: Tatăl, așa cum a promis, a trimis un Mântuitor, **Cristos a înviat**, precum a spus, **Spiritul Sfânt** S-a pogorât la Rusalii, născându-se Biserica, a umplut de putere pe Apostolii care împreună cu Maica Sfântă se aflau, ascultători, la Ierusalim, și până astăzi ne tot mângâie continuu... .

Mângâierea, primul rod al Milostivirii - Preasfânta Treime - Dumnezeu nostru Iubire, ne stă drept Model demn de imitat!

TATĂL - dintru început a hotărât „...vă voi trimite un Mântuitor!”

FIUL - „Eu și Tatăl, una suntem”, „Fiți milostivi precum Tatăl vostru milostiv este.”

SPIRITUL SFÂNT - Spiritul Iubirii, despre care Însuși Isus spune „...vă voi trimite pe Mângâietorul!”

Și cum noi credem adevărul: „A pus în noi Spiritul Fiului Său”. Însuși Isus cel Înviat ni-L definește, ni-L face cunoscut pe Spiritul Sfânt ca fi-

ind „Mângâietorul”, consolatorul.

PREASFÂNTA FECIOARĂ MARIA - Mama și Învățătoarea noastră, prin alegerea de Sus, prin DA-ul ei, prin colaborarea cu Mângâietorul, prin sfințenie, devine Poarta prin care intră în lume Dumnezeu Milostivirii!

SIMPOZIONUL DIDACTICA INTERNATIONAL, ediția a XXV-a, s-a desfășurat la Liceul Teologic Baptist Reșița în 9.04.2016. TEMA acestei ediții a fost: Educația creștină în secolul XXI.

Doamna director al Casei Corpului Didactic Caraș Severin, prof. Nicoleta Marcu a rostit din inimă Cuvântul la deschiderea Seminarului „Didactica Internațional” 2016, accentuând ideea că „ne adunăm să împărtășim experiențe pozitive!...”. Din partea Inspectoratului Școlar Județean Caraș Severin, domnul inspector, prof. Cornel Todea, a excelat prin munca în echipă, în cali-

tatea de organizator al seminarului.

Simpozionul s-a desfășurat la o înaltă ținută pentru că cei care au abordat temele de actualitate, îl au deja pe Învățătorul și Domnul nostru născut, crescut, trecut prin pătimire, iar acum ÎNVIAT, în inimile lor și-L lasă pe El să strălucească, micșorându-se ei cum se cuvine...! Simpozionul acesta este o confirmare vie a realității pe care am menționat-o în teza mea de doctorat, **Pedagogia Divină= Pedagogia Iubirii**, necesară întoarcere la Pedagogia Evangheliei, la Pedagogia lui Cristos, după cum recunoaște și Constantin Cucoș: o educație centrată pe copil este reală atunci când ea este centrată pe Cristos! Unitatea realizată de Același Învățător, Isus Cristos, între noi, la seminar și în viața de zi cu zi, este de fapt Unitatea realizată de Tatăl, spre bucuria Fiului prin Spiritul Sfânt! Am fost prezenți dascăli din județ și din alte județe, de confesiuni diferite.

Și am trăit în cadrul acestui Seminar „Didactica Internațional”, Întruparea și Răstignirea Lui, prezența Celui înviat între noi, dar și Noi Rusalii deodată, într-o zi de sâmbătă... și MIRELE era între noi... și nu puteam posti... și am luat prânzul împreună, ca prieteni ai MIRELUI ascunși cu El în Dumnezeu și formându-ne împreună, dascăli creștini aparținând diverselor confesiuni!

Președintele ACSI Europa, prof. Demeter Laci afirma: „În sec. XXI ce este EDUCATIA?... Educația este o comoară!” Și l-a citat pe Sfântul Francisc de Assisi care într-o predică spunea: *Să trăim Evanghelia în orice vreme, iar atunci când este necesar, să folosim și cuvinte.* „Vorbim multe, dar dăm exemplu de viață? ...să facem în așa fel, încât elevii noștri să ajungă tot mai asemănători cu Domnul Isus!”

Prof. Elena Ștefănescu

Casa sufletului

„Un bătrân tâmplar se afla în pragul pensionării.

Era încă în putere, de aceea patronul său îl mai dorea la lucru, în echipa sa. Cu toate acestea, bătrânul era hotărât să se retragă, pentru a duce o viață mai liniștită alături de familie.

Renunță la viața profesională pentru că prefera liniștea.

Cu părere de rău pentru pierderea unui meșter așa de priceput, patronul îi ceru să mai construiască doar o singură casă.

Bătrânul acceptă, însă nu mai pune suflet în ceea ce făcea. Chemă ajutoare nepricepute și folosea scânduri nepotrivite. Și lui îi era rușine de cum arăta ultima lucrare.

Când, în cele din urmă, o isprăvi, patronul veni să o vadă.

Îi dăruie tâmplarului cheia de la intrare, zicându-i:

– Aceasta este casa ta, darul meu pentru tine!

Tâmplarul rămase uimit. Ce mare rușine! Dacă ar fi știut că își zidește

propria casă, atunci ar fi făcut-o cu totul altfel.

Morala

Așa e și cu noi. Ne construim viețile, punând în ele, adeseori, nu tot ceea ce e mai bun. Apoi, cu uimire, realizăm că trebuie să trăim în casa pe care tocmai ne-am construit-o. Dacă am putea-o reface, am face-o mult diferită. Însă nu ne putem întoarce.

la aminte! Tu ești tâmplarul. În fiecare zi bați un cui, așezi o scândură sau ridici un perete.

Viața e întocmai cum ți-o clădești. Alegerea pe care o faci azi zidește casa în care vei locui mâine.

Deci nu uita: ce faci, te reprezintă!”

Tomas Spidlik spunea: „Suntem ceea ce a făcut Dumnezeu din noi, dar și ceea ce facem noi din noi înșine.”

Putem spune chiar că ceea ce facem ne definește nu doar pe noi înșine, ci întreaga noastră viață; și viața

**„Ceea ce ești
se va vedea în ceea ce faci”
Thomas Edison**

pe care o trăim este declarația noastră în ceea ce privește cine suntem noi cu adevărat.

„Suntem răspunzători de ceea ce suntem și avem puterea de a face din noi înșine tot ce dorim să fim.” (Swami Vivekananda în „Karma yoga”)

Suntem arhitecții vieții noastre. În momentul în care alegem să fim cine suntem noi cu adevărat, atunci vom fi, în mod real, noi înșine. Și viața noastră va fi ceea ce dorim să fie, cu adevărat.

Este o provocare pentru fiecare să optăm să rămânem noi cei autentici, dacă ceea ce facem atunci când nimeni nu ne vede, facem și în prezența altora.

(sursa: <http://journalspiritual.eu/povestire-cu-talc-casa-sufletului/>)

psih. Irina Vastag

Metode imagistice de examinare a sânelui

Bolile sânelui se investighează prin metode iradiante ce utilizează radiații X și neiradiante ce se bazează pe efectul ultrasunetelor și al câmpului magnetic:

Investigații radiante (cu raze X Röntgen)

1. Mamografie
2. Mamografie cu tomosinteză

Investigații Non iradiante (ultrasunete, câmp magnetic)

1. Ecografie mamară
2. Elastografie
3. Rezonanță magnetică nucleară (RMN)

- Cu cât un nodul mamar este mai dur, cu atât este mai suspect de malignitate;
- Duritatea nodulului este raportată la țesutul normal înconjurător și demonstrată prin intermediul unor culori;
- Culoarea albastru intens semnifică duritate crescută;
- Culorile roșu și verde sunt asociate cu nodulii moi-elastici, benigni;
- Aspectul stratificat de tip albastru-verde-roșu este caracteristic nodulilor de natură lichidiană-chisturi
- Ajută mult în orientarea diagnosticului între malign sau benign și astfel în luarea deciziei terapeutice corecte. (va urma)

Dr. Roșoagă Victoria
medic primar radiolog

1. Ecografie mamară

- Realizează imagini în timp real ale sânelui utilizând ultrasunete;
- Se efectuează la sâni bilaterali incluzând și examinarea axilelor
- Poate fi efectuată în orice perioadă a ciclului menstrual
- Este o metodă non iradiantă, nedureroasă și neinvazivă.
- Se poate repeta de câte ori este nevoie, fără riscuri
- Se folosește fără nici un risc la femei gravide, lăuze și copii.

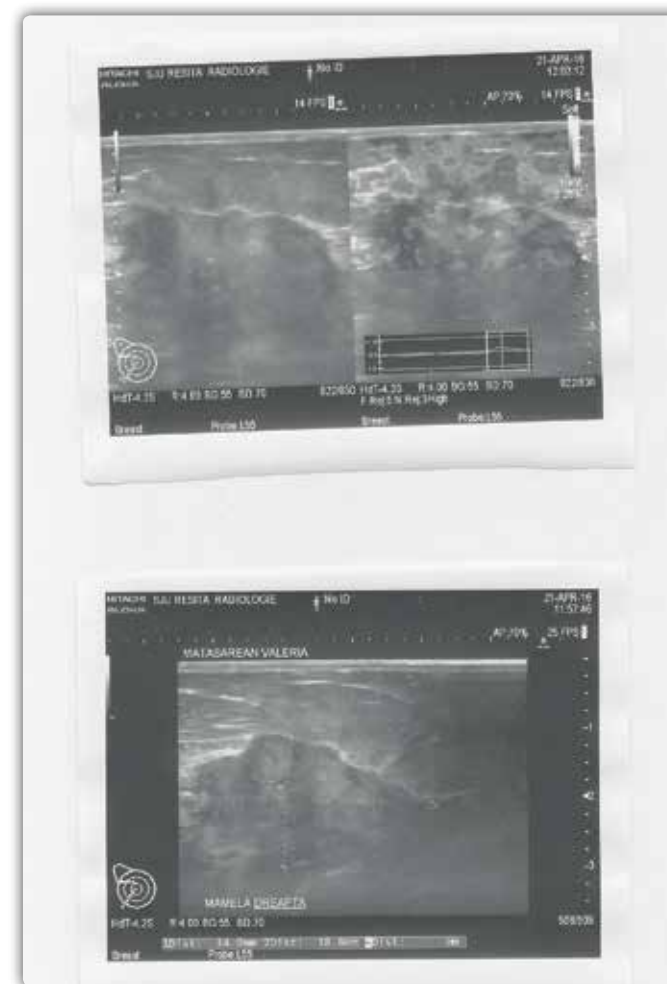
Ecografia evidențiază:

- Conținutul lichidian sau solid al unui nodul
- Forma, conturul, dimensiunile și structura nodulului

Se completează cu Ecografia Doppler pentru evidențierea vascularizației nodulului.

2. Elastografia

- Permite măsurarea elasticității țesutului mamar în cadrul unei ecografii obișnuite:
- Neinvazivă
- Nedureroasă
- Nu are efecte secundare

Ziua Mondială a Tineretului Cracovia 2016

EVENTIMENTELE PRINCIPALE

Programul Zilei Mondiale a Tineretului include câteva zile de evenimente principale cu Sfântul Părinte precum și evenimente spirituale și culturale ca sfintele liturghii, catehezele, concerte, manifestări și întâlniri cu comunități de renume și mișcări religioase din întreaga lume.

Evenimentele principale sunt cele mai importante adunări de la ZMT, când toți tinerii pelerini trăiesc împreună o mare celebrare de credință. În Cracovia ele se vor desfășura în maniera următoare:

Liturghia de deschidere (Marți, 26 iulie)

Ziua Mondială a Tineretului începe cu Sfânta Liturghie de deschidere, celebrată de episcopul locului. Aceasta subliniază caracterul internațional al întâlnirii și prezintă țara gazdă, care este țara ce primește tineri din întreaga lume. De asemenea, poate încuraja pe cei care sunt indecisi să ia în cele din urmă o hotărâre și să se alătore Zilei Mondiale a Tineretului. În Cracovia, liturghia de deschidere a ZMT va avea loc marți după-amiază – 26 iulie 2016.

Primirea Papei (Joi, 28 iulie)

Un moment important este prima întâlnire cu Sfântul Părinte – Ceremonia de primire – care aduce o bucurie deosebită datorită prezenței succesorului lui Cristos și posibilitatea de a ne ruga împreună cu el. În timpul celebrării, ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și primul discurs al Sfântului Părinte. Ceremonia are un caracter internațional. La ZMT Cracovia, îl vom vedea pe Papa Francisc pentru prima dată joi, 28 iulie. De asemenea, ceremonia de primire în-

curajează mereu tineri din țara gazdă să se alătore participanților.

Calea Crucii (Vineri, 29 iulie)

Vineri celebrăm Calea Crucii, care arată caracterul penitențial al ZMT. Crucea ZMT este purtată într-o procesiune în timpul acestei ceremonii, iar tinerii urmează un traseu stabilit prin oraș, dând mărturie despre credința lor. Uneori Calea Crucii are loc simultan în câteva părți importante ale orașului. Tinerii din întreaga lume se vor întâlni cu Cristos cel Răstignit în Cracovia și vor participa la această celebrare pe 29 iulie 2016.

Veghea cu Sfântul Părinte (Sâmbătă, 30 iulie)

Cea mai deosebită parte a evenimentelor centrale este Veghea cu Sfântul Părinte. Este un timp unic de rugăciune și întâlnire cu Cristos și creează o atmosferă de concentrare absolută dar și o bucurie profundă. Toate acestea subliniază caracterul unui eveniment cu și pentru tineri al ZMT. Participanții la reuniunea de la Cracovia se vor ruga împreună cu Sfântul Părinte în fața Preasfântului Sacrament sâmbătă, 30 iulie 2016.

Liturghia de încheiere (Duminică, 31 iulie)

Data de 31 iulie 2016 va fi ziua ultimului eveniment central, Sfânta Liturghie de încheiere, care va fi celebrată de către Sfântul Părinte. Este un final solemn al ZMT – un punct esențial pentru toate întâlnirile. În timpul acestei celebrări euharistice, Papa trimite tinerii în lumea întreagă. La sfârșit, în timpul rugăciunii Angelus, Sfântul Părinte anunță de obicei data următoarei întâlniri cu ocazia Zilei Mondiale a Tineretului.

ALTE EVENIMENTE

Cateheza (miercuri, joi, vineri)

Cateheza este ținută în limbi diferite de episcopi din întreaga lume care introduc pelerinii într-o învățătură despre fericire, „Fericți cei milostivi, pentru că ei vor afla milostivire” (Matei 5,7), tema aleasă de Sfântul Părinte pentru cea de-a XXXI-a Zi Mondială a Tineretului de la Cracovia. Sesiunile de cateheză vor avea loc în întregul oraș, în biserici și alte locuri alese, pentru a se asigura că toți tinerii pot participa.

În timpul catehezei, preoții pregătesc tinerii să înțeleagă semnificația sacramentului reconcilierii, pe care ei îl pot primi în fiecare dimineață. Toate sesiunile de cateheză includ celebrări euharistice.

Festivalul Tinerilor (marți, miercuri, joi, vineri)

Un program religios, artistic și cultural are loc în după-amiezile și serile din timpul celor trei zile de cateheză, cu excepția perioadelor când au loc principalele evenimente. Festivalul Tinerilor este compus din inițiative deschise și libere cu caracter artistic, religios și spiritual. Acest aspect al ZMT oferă pelerinilor posibilitatea de a participa la concerte, expoziții, workshop-uri, evenimente sportive, teatru și multe altele. Festivalul Tinerilor este pregătit pentru pelerini, de către pelerini. Orice persoană are posibilitatea de a participa nu numai ca spectator ci, de asemenea, ca artist sau organizator. Diferitele comunități, congregații și mișcări religioase au grijă de aspectul spiritual al Festivalului Tinerilor în timpul Zilei Mondiale a Tineretului. În 2016, bisericile din Cracovia și incintele, piețe și grădini, terenuri, săli de sport, sta-

dioane și instituțiile culturale vor deveni locuri de rugăciune și întâlniri de evanghelizare pentru grupuri din Polonia și din întreaga lume.

Centrul Vocațional (marți, miercuri, joi, vineri)

Centrul Vocațional este un loc unde congregații religioase, școli catolice și universități, edituri religioase, organizații misionare, mișcările naționale și internaționale, precum și comunitățile pot prezenta activitatea lor.

Scopul Centrului Vocațional este de a arăta tinerilor pelerini diferite căi de realizare a vocației lor în Biserică și pentru a-i încuraja să caute răspunsuri la întrebarea: ce așteaptă Dumnezeu de la ei în viața lor. Centrul Vocațional oferă pelerinilor, de asemenea, oportunitatea de a se familiariza cu bogăția spirituală a Bisericii.

Întâlnirea voluntarilor cu Papa (duminică)

La sfârșitul fiecărei Zile Mondiale a Tineretului, chiar înainte de a părăsi țara gazdă, Sfântul Părinte se întâlnește cu cei fără de care organizarea ZMT nu ar fi posibilă. Duminică după-amiază, Papa Francisc va mulțumi miilor de voluntari din întreaga lume pentru angajamentul și slujirea lor, cu prezența și apropierea sa, oferind consolare pentru eforturile lor extraordinare.

Traducere: Raluca Cocuț,
www.zmtromania.ro

	Luni 25 iulie	Marti 26 iulie	Miercuri 27 iulie	Joi 28 iulie	Vineri 29 iulie	Sâmbătă 30 iulie	Duminică 31 iulie
Dimineață	Sosiri		Catehezele episcopilor Cateheza itinerantă			Pelerinaj către locul veghei	Liturghia de încheiere
După-amiază	Sosiri	Centrul vocațional Festivalul tineretului					Întâlnirea voluntarilor cu Sfântul Părinte
Seara	Sosiri	Liturghia de deschidere	Festivalul tineretului	Ceremonia de primire a Sfântului Părinte	Calea Crucii	Veghea cu Sfântul Părinte	

Pelerinaj diecezan jubiliar la Domul din Timișoara

280 de ani de la așezarea pietrei
de temelie a Domului

Sâmbătă, 9 aprilie 2016, în sărbătoarea Consacrării Catedralei Diecezane (Domul Sf. Gheorghe) a avut loc Sf. Liturghie pontificală celebrată de E.S. László Böcskei, episcop de Oradea și de E.S. Martin Roos, episcop de Timișoara. Momentul coincide cu aniversarea, anul acesta, a 280 de ani de la așezarea pietrei de temelie a Domului și astfel a 280 de ani de existență a lăcașului din municipiul de pe Bega. Cu această ocazie a fost deschisă publicului larg o expoziție jubiliară, în Dom, dedicată acestui moment aniversar. (...)

În calitatea sa de fost vicar general al Diezei de Timișoara, Excelența Sa László Böcskei a participat și la o bună parte din lucrările de renovare realizate după anul 2000 la Dom, amintindu-și cu plăcere despre diferitele aspecte ale lucrărilor. În predica sa, episcopul a menționat și propunerea, făcută atunci de dl. arhitect Mihai Botescu, de a lăsa un martor (numit așa, în limbajul tehnic) la cornișa absidei laterale-dreapta a Domului, martor care să ateste realizarea în piatră (gresie) a acestui element arhitectonic. De aici, vorbitorul a

arătat că întregul edificiu este un adevărat martor al credinței noastre, dar mai ales al credinței înaintașilor noștri și al binefăcătorilor diezei, care au vrut să ridice lui Dumnezeu un lăcaș demn și să lase urmașilor o mărturie vie a pietății lor.

Cadrul muzical al Sfintei Liturghii a fost asigurat de către Corul și Orchestra Catedralei, dirijate de dl. prof. univ. dr. Kalter Kindl, sub conducerea muzicală a dl. prof. univ. dr. Johann Fernbach, de la Facultatea de Muzică din Timișoara.

La finalul Sfintei Liturghii, Excelența Sa, Martin Roos, organizatorul expoziției jubiliare, dedicate Domului, a prezentat întreaga expoziție și a vorbit celor prezenți despre importanța evenimentului, atât din punctul de vedere al istoriei locului, dar și din punct de vedere pastoral, orice astfel de manifestare fiind o bună ocazie de propovăduire a Cuvântului lui Dumnezeu prin intermediul creațiilor artistice și culturale lăsate de înaintașii noștri, ca mărturie, pentru generațiile viitoare.

Expoziția va fi deschisă zilnic, de luni

până sâmbătă, între orele 10-12 și 15-17. Duminică, programul va fi redus, expoziția putând fi vizitată între orele 15-17. În timpul Sf. Liturghii și al devoțiunilor, credincioșii și turiștii sunt rugați să nu viziteze expoziția pentru a nu deranja celebrările. În cadrul expoziției sunt expuse documente originale sau copii din arhivele din Viena sau Budapesta, imagini, piese rare de orvefrărie sau ornate liturgice, cronici, lucrări de istorie, albume sau fotografii de epocă, acestea făcând parte din colecția de artă și din arhiva Diezei de Timișoara.

Domul Sfântul Gheorghe, catedrala romano-catolică a Diezei de Timișoara a fost ridicată începând cu data de 6 august 1736 ca și catedrală a vechii Dieze de Cenad. Se presupune că a fost ridicat la inițiativa împăratului Carol al VI-lea ca și ctitorie imperială, respectiv ca ex-voto al monarhului în semn de recunoștință pentru eliberarea acestor ținuturi de sub dominația semilunei, lucrările continuând cu sprijinul fiicei acestuia, împărăteasa Maria Theresia. Catedrala a fost binecuvântată la 8 septembrie 1754 de către episcopul Franz Anton Engl de Wagrain, conte al Sfântului Imperiu Roman de Națiune Germană, lucrările continuând însă până (probabil) în anul 1772. Consacrarea solemnă a Domului a avut însă loc la 24 aprilie 1803, în octava pascală, adică la 67 de ani de la așezarea pietrei de temelie, celebrarea durând o săptămână. Domul dispunea pe atunci de un altar principal și de un număr de șase altare secundare, astfel că episcopul László Kőszeghy a consacrat în fiecare zi câte un altar, iar în Duminică Albă a anului 1803 a consacrat altarul principal. Lăcașul este dedicat sf. Gheorghe, martir și oștean, sfântul patron fiind celebrat la 23 aprilie. Domul este cel mai mare edificiu arhitectonic ecleziastic în stil baroc vienez din acest colț al Europei.

(Text: Claudiu Călin; Foto: Miki Ciocani și Walther Konschitzky)

Sf. Ioana d'Arc

30 mai 1431, fecioară

O tânără fată de treisprezece ani, Ioana d'Arc din Domremy, în timp ce se ruga în biserița sărăcăcioasă a satului, aude glasuri tainice care o trimit să elibereze pământul Franței, ajuns în mare parte sub stăpânirea englezilor. După patru ani, guvernatorul provinciei din care făcea parte, căruia Ioana i-a descoperit ceea ce i se întâmplă, se duce cu ea la prințul moștenitor, viitorul rege Carol al VII-lea. Acesta constată cu uimire că tânără țărancă cunoaște lucruri foarte secrete pe care numai cerul i le-ar fi putut descoperi; la început neîncredător, în cele din urmă ajunge la convingerea că Ioana este trimisă de Dumnezeu și-i încredințează comanda trupelor care asediau orașul Orleans. Tânărul și neobișnuitul „comandant” începe prin a introduce o disciplină severă în armată, sancționând grav actele de imoralitate și de insultare a numelui lui Dumnezeu. În scurt timp, aproape întreg teritoriul este eliberat și Carol este încoronat la Reims rege al Franței.

Gelos pe imensa popularitate a Ioanei, tânărul rege cere încheierea unui armistițiu cu englezii. Convinș că o astfel de împăcare anulează eforturile și victoriile armatei franceze, plină de indignare, Ioana reîncepe lupta împreună cu puținii ostași rămași alături de ea. Se pune la cale o ambuscadă și ea cade în mâinile contelui de Luxemburg care o predă englezilor, în schimbul unei sume de răscumpărare ca pentru un rege. Acum trebuia dovedit în fața justiției

că Ioana era de fapt o vrăjitoare și, prin urmare, Carol al VII-lea era un uzurpator, deoarece ajunsese rege prin „mașinațiile diabolice ale unei vrăjitoare”. Singuri judecătoria bisericești aveau dreptul să se ocupe de astfel de cazuri. Episcopul Cochon s-a oferit să ducă la capăt această intrigă politică. Ioana nu recunoaște legitimitatea procesului și apelează la Roma. Împotriva legilor bisericești, tânără eroină este ținută într-o închisoare militară și glasul ei nu poate ajunge la Roma; dușmanii triumfează și o condamnă să fie arsă pe rug. Sentința este executată la Rouen în ziua de 30 mai 1431. Ioana avea 19 ani; legată de un stâlp, având sub picioare rugul de lemne ce urma să fie aprins, cere să se așeze o cruce în vârful stâlpului. Când fumul și flăcările încep să o învăluie, și în timp ce trupul fraged se topește asemenea bobului de tămăie aruncat pe cărbune, mai rostește odată numele Celui care a trimis-o: „Isuse!”. Actele procesului au fost revizuite între anii 1450-1456 și nevinovăția Ioanei proclamată în mod solemn. Din toate părțile se pornește un val de venerație față de tânără eroină, cu suflet curat și însuflețită

de dragoste sinceră pentru dreptate și adevăr până la sacrificiul suprem; chiar și dușmanii ei spuseseră îndată după consumarea rugului: „am ars o sfântă!”.

Între viețile sfinților, viața Ioanei d'Arc este dintre cele mai extraordinare și mai incredibile; o fată, țărancă simplă și incultă, în fruntea unor trupe până atunci descurajate, înfrânge o armată călită în războaie, dărâmă bastioane, încoronează un rege și sfârșește arsă pe rug: totul în decurs de doi ani. În 1920 a fost ridicată la cinstea altarelor: sărbătoarea ei este ținută ca zi națională a Franței, în a doua duminică a lunii mai. Deși misiunea ei a avut un sens politic, ea și-a împlinit rolul fără a se lăsa contaminată de nedreptate și neadevăr, de ură și răzbunare, ci rămânând în permanentă legătură cu Cel care este singur Sfânt, singur Domn, singur Preaînalt.

sfnticatici.ro

E DUMNEZEU ȘI ÎMI SEAMĂNĂ

Fecioara e palidă și privește pruncul. Ar trebui să pictăm pe chipul ei acea uimire nerăbdătoare, care nu a apărut decât o singură dată pe un chip omenesc.

Pentru că Cristos este fiul ei, carne din carnea ei și rodul pântecelui ei. L-a purtat în ea nouă luni și îi va da sânul ei, iar laptele ei va deveni sângele lui Dumnezeu.

În unele clipe, ispita este atât de mare, încât uită că este Fiul lui Dumnezeu. Îl strânge în brațe și îi șoptește: „Micuțul meu”.

Dar în alte momente e tulburată și se gândește: e Dumnezeu, și este cuprinsă de un fior religios pentru acest Dumnezeu mut, pentru acest copil care, într-un fel, inspiră teamă.

Toate mamele sunt un pic confuze, preț de o clipă, în fața acestui fragment rebel din carnea lor, care este copilul lor, și se simt exilate în fața acestei noi vieți, născută din viața lor, dar locuită de gânduri străine.

Însă nici un copil nu a fost smuls mai repede și cu mai mare cruzime de lângă mama sa, pentru că este Dumnezeu și întrece în toate orice închipuire a ei...

Dar cred că există și alte momente, scurte și trecătoare, în care ea simte că Cristos este fiul ei, micuțul ei, și că este Dumnezeu. Îl privește și își zice: „Acest Dumnezeu e copilul meu. E carne din carnea mea, e făcut din mine, are ochii mei, iar forma gurii sale seamănă cu a mea, îmi seamănă, e Dumnezeu și îmi seamănă”.

Și nici o femeie nu a avut soarta de a-l avea pe Dumnezeul ei numai pentru ea, un Dumnezeu mic de tot, pe care să-l strângă în brațe, să-l acopere de sărutări, un Dumnezeu cald, care zâmbește și care respiră, un Dumnezeu pe care-l poți atinge și care râde.

În clipele astea aș picta-o eu pe Maria, dacă aș fi pictor.

Jean Paul Sartre (text scris de Crăciun în închisoare)

